

der her er Tale om en Arbejdsløshed af meget lang Varighed. Der er Folk indenfor dette Fag, som har gaaet ledige fra Maj eller først i Juni Maaned, og her er slet ikke Tale om Folk, som mangler Arbejdsmod, som ikke vil eller kan arbejde, men om flinke, dygtige Arbejdere, som intet hellere vil end have noget at bestille. Jeg kan for Resten nævne, at nogle af disse arbejdsløse er sidst blevet afskediget her fra Rigsdagens Trykkeri, og man er saaledes i høj Grad i Stand til at kontrolere mine Udsagns Rigtighed. Naar jeg har nævnt Bogtrykfaget, er det slet ikke, fordi det danner en Undtagelse. Jeg har kun nævnt det, fordi jeg har særlig godt Kendskab til det, og derfor ved, at jeg, naar jeg taler om det, er fuldt paa den rigtige Side, er fuldkommen uangribelig. Arbejderne har iværksat en storslaaet Selvbeskatning, en Selvbeskatning, som, det tør jeg vel sige, ikke nogen som helst anden Klasse eller anden Stand vilde være i Stand til at opvise. Thi hvad vil det sige, naar man nu i stor Stil i de Fag, som er særlig uheldigt stillede, arbejder med indskrænket Arbejdstid, kun arbejder den halve Uge? Man vil forstaa, at dette at give Afkald paa Halvdelen af den Løn, man kunde tjene, blot for at ens Kammerater ogsaa kan faa noget at bestille, er en Offer-villighed, som er beundringsværdig. Dertil kommer, at man i adskillige Fag har iværksat en frivillig Indsamling til Fordel for Fagets arbejdsløse. Vort Partis Ordfører i det andet høje Ting, J. P. Nielsen, nævnte, at der indenfor Bagerfaget ad Frivillighedens Vej var indsamlet 100 000 Kr., at der indenfor Bogtrykfaget var indsamlet 60 000 Kr. Disse 60 000 Kr. er nu blevet til meget mere, i dette Øjeblik er Beløbet i Virkeligheden naaet op til omkring de 100 000 Kr. Havde man ikke indsamlet det indenfor disse Fag, vilde en stor Del Mennesker have været nødt til at henvende sig med deres Familie til Fattigvæsenet, og det er jo dog erkendt, at samfundsmæssigt set er Hjælpen gennem Fattigvæsenet den allerdyreste Hjælp, der overhovedet kan ydes. Naar man mere og mere gaar bort fra den Art Hjælp, skyldes det ikke alene Hensyn til Individet, men ogsaa Hensyn til Samfundet. Det er meningsløst — og Arbejderklassen kan det heller ikke — at Arbejderklassen ene eller i Hovedsagen alene

skal bære Arbejdsløshedens ulykkelige Følger, thi det er at lægge den største Byrde paa de svageste Skuldre. Arbejdernes Offer-villighed er stor og beundringsværdig. Var jeg blot lige saa sikker paa, at Offervilligheden ude i Kommunerne var lige saa stor, som den er hos Arbejderne, vilde jeg ikke have de store Betæneligheder ved det foreliggende Lovforslag, som jeg i Øjeblikket har. Men jeg ved, at Offervilligheden ude i Landets Kommuner ikke er saa stor, og Sporene skræmmer unægtelig, naar man ser, at der i dette Lovforslag henvises til Hjælp efter frivilligt Skøn. Den første Arbejdsløshedskasselov, vi fik, Loven af 1907, indeholdt en Bestemmelse om, at der kunde af Kommunerne ydes Tilskud af en vis Størrelse til statsanerkendte Arbejdsløhedskasser, men det var en frivillig Sag, om Kommunerne vilde yde dette Tilskud eller ikke. Fra den Arbejdsløhedskasse, i hvilken jeg selv gennem en Aarrække har arbejdet, ved jeg, at det i høj Grad har skortet Kommunerne paa Lyst til at yde noget Tilskud til de statsanerkendte Arbejdsløhedskasser, endda man her hovedsagelig havde med Købstadkommuner at gøre. Jeg henvendte mig derfor til Arbejdsløhedsinspektoratet for at være sikker paa at gaa paa de Steder, hvor jeg fik absolut rigtige Oplysninger om Forholdet, saaledes at man ikke fra nogen Side kunde nære Tvivl om Rigtigheden af de Tal, jeg nævnte. Det viste sig, at den Villie og den Forstaaelse, der efter min Formodning var hos Kommunerne overfor Arbejdsløhedskasserne, var endnu meget ringere, end jeg havde tænkt. Efter Opgørelsen den 31. Marts 1913, altsaa efter, at de statsanerkendte Arbejdsløhedskasser havde bestaaet i 6 Aar og havde bestaaet deres Prøve, viser det sig, at vi paa det Tidspunkt havde statsanerkendte Arbejdsløhedskasser i 68 Købstadkommuner og i 862 Landkommuner, i alt i 930 Kommuner. Men af disse 68 Købstadkommuner ydedes der kun Hjælp til de statsanerkendte Arbejdsløhedskasser i 49 Kommuner, altsaa 19 Kommuner ydede ingen Hjælp. Og af de 862 Landkommuner var der kun 84, der ydede Tilskud, medens altsaa i alt 778 ikke gjorde det. I de 930 Kommuner, i hvilke der fandtes statsanerkendte Arbejdsløhedskasser, blev der altsaa kun ydet Tilskud af i alt 133 Kom-